

Sygn. akt VIII U 1602/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant starszy sekretarz sądowy Maria Jamroz

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2018 roku w Lublinie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 1 października 2014 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku.

Sygn. akt VIII U 1602/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy powołał się na art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie: Dz.U. 2017, poz.1383 tekst jednolity ze zmianami zwanej dalej ustawą emerytalną). Wskazał, iż Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z dnia 26 września 2014 roku ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy (decyzja k. 331 a.e.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła w dniu 3 listopada 2014 roku J. K.. Domagała się jej zmiany poprzez ustalenie prawa do renty. W uzasadnieniu podniosła, iż nieprzerwanie leczy się, a schorzenia na które cierpi prowadzą niezdolność do pracy na dalszy okres (odwołanie k. 2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc okoliczności jak w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 5 a.s.).

W toku postępowania strony podtrzymały stanowiska prezentowane w sprawie.

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. urodziła się w dniu (...).

Wnioskodawczyni ma wykształcenie zawodowe, pracowała jako sprzedawca (świadcstwo pracy k. 12 a.r.). W okresie od 20 stycznia 1996 roku do 31 lipca 2014 roku była uprawniona i pobierała prawo do renty z tytułu III grupy inwalidów, następnie prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzje k. 30-31 a.r., k. 57 a.r., k. 91 a.r., k. 195 a.r., k. 211-213 a.r., k. 237 a.r., k. 303 a.r., k. 314 a.r.).

W dniu 30 lipca 2014 roku ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (k. 320 a.r.). Lekarz Orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w orzeczeniu z dnia 11 sierpnia 2014 roku stwierdził, iż wnioskodawczyni jest zdolna do pracy (orzeczenie k. 323 a.r.). Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu sprzeciwu odwołującej w orzeczeniu z dnia 26 września 2014 roku uznała, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie k. 330 a.r.). W dniu 1 października 2014 roku organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję (decyzja k. 331 a.r.).

Biegły specjalista z zakresu ginekologii dr J. T. w opinii z dnia 7 stycznia 2015 roku, uzupełnionej w dniu 11 grudnia 2015 roku rozpoznał u wnioskodawczyni (...) (...)o (...)mającej na celu wypracowanie schematu dalszego jej leczenia lub wykluczenia symulacji schorzenia (opinia k. 14 a.s., opinia uzupełniająca k. 45-46 a.s.).

W opinii z dnia 26 marca 2015 roku biegły z zakresu neurologii dr T. G. rozpoznając (...) odwołująca jest zdolna do pracy (k. 23 a.s.).

Odnosząc się do zastrzeżeń organu rentowego dotyczących opinii biegłego ginekologa, biegły urolog dr J. M. w opinii z dnia 21 marca 2016 roku rozpoznał u wnioskodawczyni (...)Wskazał na brak możliwość wdrożenia adekwatnego leczenia zazwyczaj istotnie poprawiającego funkcję (...) Ocenił, że występujące u skarżącej od wielu lat(...) (opinia k. 59 a.s.).

W opinii wywołanej w dniu 16 czerwca 2016 roku biegły ginekolog dr J. T. (...) i V. w pozycji(...) (...)o (...) ((...)o (...) Z tego powodu biegły wnioskował o przyznanie świadczenia rentowego powódce na okres 12 miesięcy od daty badania biegłego z zastrzeżeniem konieczności zgłoszenia się jej w tym czasie do specjalistycznego ośrodka uroginekologicznego ((...)i Klinika (...) w L.) w celu przeprowadzenia szczegółowej poszerzonej diagnostyki (...) mającej na celu wypracowanie schematu dalszego jej leczenia lub wykluczenia symulacji schorzenia (opinia k. 65 a.s.).

Kolejny specjalista z zakresu urologii dr W. L. rozpoznał w opinii z dnia 17 stycznia 2017 roku stan po operacji (...) (...)o, nadal (...) (opinia k. 87 a.s.).

Kolejny biegły z zakresu ginekologii dr W. S. w opinii sporządzonej w dniu 29 marca 2017 roku rozpoznał u wnioskodawczyni stan po operacji wysiłkowego (...) O- (...) (w marcu 2014 roku), nietrzymanie moczu o typie mieszanym w wywiadzie. Uznał, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy od dnia 29 marca 2017 roku. Wskazał, po przeprowadzeniu badania, na brak objawów wysiłkowego(...)Uznał, że wnioskodawczyni została wyleczona i od dnia badania jest zdolna do pracy (opinia k. 97 a.s.).

Odnosząc się do zastrzeżeń organu rentowego (k. 111-112 a.s.), kolejny biegły z zakresu ginekologii dr G. C. rozpoznał u wnioskodawczyni w opinii z dnia 25 stycznia 2018 roku(...) (...) (2014). W uzasadnieniu wskazał, że diagnostyka schorzenia jakim jest (...) wykazała niespójność wyników, co wskazywało na możliwą złożoną etiologię tego problemu zdrowotnego. Za niewątpliwie uznał (...) przez pacjentkę i problem społeczno-zawodowy związany z możliwością podjęcia pracy zgodnie z jej z wykształceniem, które jednoznacznie określić można jako możliwość wykonywania pracy fizycznej (sprzedawca/rolnik/kucharz), często związanej z dźwiganiem ciężarów. Stan zdrowia wnioskodawczyni w trakcie badań diagnostycznych temu przeczył, do czego odniósł się w swojej opinii biegły ginekolog, J. T., który jednocześnie zwrócił uwagę na konieczność dalszej diagnostyki i ewentualnego dodatkowego leczenia tego schorzenia. Odnosząc się do zastrzeżeń organu rentowego wskazał, że niedostosowanie się skarżącej do zaleceń biegłego pozostawało w sprzeczności ze stwierdzeniem biegłego o przedstawieniu przez badaną w dniu 16 czerwca 2016 roku skierowania do leczenia zabiegowego wystawionego przez prof. dr. n. med. T. R. w okresie przewidywanego przez biegłego okresu częściowej niezdolności do pracy (do dnia 15 czerwca 2017 roku).

W konkluzji ustalił datę częściowej niezdolności do pracy na dzień 30 czerwca 2014 roku (3 miesiące od dnia wykonania (...)) - a więc w dniu 1 sierpnia 2014 roku jej trwanie, jako datę końcową wskazując datę 15 czerwca 2017 roku (rok od dnia ponownego badania przez biegłego ginekologa). Wskazał na brak postępów w zapobieganiu schorzeniu ze strony powódki - jednoznacznie określił tego faktu jako zachowania niespełniającego kryteriów wyczerpujących chęć zapewnienia sobie dobrostanu fizycznego według (...), pomimo możliwości terapeutycznych. Biegły wywodził, że do dnia badania przez biegłego, to jest 16 października 2017 roku wnioskodawczyni nie była operowana, co wiązało z przyjęciem zaleceń lekarskich jako niezrealizowanych z przyczyn leżących po stronie pacjentki.

Zgromadzone w sprawie dowody Sąd uznał za przekonujące.

Sąd w całości podzielił opinie biegłych lekarzy sądowych wydane w sprawie w zakresie występowania u wnioskodawczyni schorzeń oraz ich stopnia zaawansowania i wpływu na funkcjonowanie organizmu, za wyjątkiem opinii biegłej ginekolog W. S. stwierdzającej brak niezdolności do pracy z dniem badania, to jest 29 marca 2017 roku. Uzasadnienie przedstawione w opinii biegłej ginekolog było lakoniczne i niepoparte jakimikolwiek argumentami merytorycznymi.

Biegły z zakresu neurologii A. S. oraz specjaliści z zakresu urologii wskazywali, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy z uwagi na schorzenia (...)(...) na co wskazywał biegły z zakresu ginekologii dr G. C.. Z tych względów Sąd czynił wniosków z nich płynących podstawą orzeczenia wydanego w sprawie.

Za przekonującą Sąd uznał argumentację medyczną biegłych ginekologów dr G. C. oraz dr J. T., którzy wskazywali na dalszą niezdolność do pracy wnioskodawczyni od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku. W tej części biegli przekonująco wskazywali, iż zasadniczą i decydującą przyczyną częściowej niezdolności do pracy jest złożona (...)(...)O w (...) Biegły ginekolog dr J. T. zwrócił uwagę na konieczność dalszej diagnostyki i ewentualnego dodatkowego leczenia tego schorzenia. Równocześnie biegły dr G. C. wskazał jako datę końcową 15 czerwca 2017 roku z uwagi na brak postępów w zapobieganiu schorzeniu ze strony wnioskodawczyni, która nie przyjęła i nie dostosowała się do zaleceń lekarskich.

Wnioski wskazanych opinii zostały rzeczowo i logicznie uzasadnione. Biegli sądowi, jak wynika z treści opinii, szczegółowo przeanalizowali wszystkie okoliczności związane ze stanem zdrowia wnioskodawczyni. Uwzględniły one stopień zaawansowania schorzenia wiodącego jakim było nietrzymanie moczu wskazując, iż jego analiza, dotychczasowy przebieg i leczenie uzasadniało ocenę, iż stan zdrowia wnioskodawczyni czynił ją niezdolną do pracy w okresie od 1 sierpnia 2014 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku.

Opinie te zostały wydane w oparciu o szczegółową analizę danych z akt sprawy oraz dokumentacji medycznej zawartej w aktach rentowych. Przedstawione argumenty medyczne przekonują, jeśli zważy się, iż znajdują oparcie w dowodach leczenia, dokumentacji medycznej, wywiadzie i badaniu klinicznym.

W trakcie wydawania opinii biegli dr J. T. oraz dr G. C. mieli w polu widzenia cały przebieg leczenia wnioskodawczyni, aktualny w czasie opiniowania. Nie zachodziła zatem potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie. Wobec powyższego należy uznać, iż te opinie są wystarczające do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy i nie zachodziła konieczność powołania innych biegłych. Sąd ma obowiązek zasięgnięcia kolejnej opinii biegłych w sytuacji, gdy dotychczasowa opinia budzi istotne i niedające się usunąć wątpliwości. Nie można więc przyjmować, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy jeśli opinie wydane dotychczas do sprawy zawierają istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku, II UKN 248/98, OSNAPiUS Nr 20/1999, poz. 666; z dnia 2 czerwca 1998 roku, II UKN 88/98, OSNAPiUS Nr 11/1999, poz. 373).

Pozostałe dowody zgromadzone w sprawie, w szczególności dokumentacja medyczna zasługiwały na obdarzenie w pełni wiarą, bowiem były to dokumenty sporządzone przez poszczególne placówki medyczne odzwierciedlające przebieg procesu leczenia, wyniki badań specjalistycznych i nie były przez strony kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. 2017, poz. 1383 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 ustawy).

Wnioskodawczyni była częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 lipca 2014 roku. Na podstawie art. 101 ustawy prawo do świadczeń ustaje, gdy ustanie którykolwiek z warunków wymaganych do ustalenia tego prawa. Zgodnie z przepisem art. 107 cytowanej ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Sporządzone w toku postępowania opinie biegłych lekarzy sądowych ginekologów, które Sąd obdarzył wiarą wskazywały na istnienie takiego stopnia naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczyni, który spowodował istnienie dalszej, częściowej niezdolności do pracy w znaczeniu rentowym od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku.

Mając na uwadze powyższe, przy ustaleniu w niniejszym postępowaniu istnienia u wnioskodawczyni niezdolności do pracy należało uznać, iż J. K. spełniła przesłanki do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w okresie od 1 sierpnia 2014 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.